Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Maj 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Konferencemødet i Kjøbenhavn,

afholdt den 22de og 23de April 1876.

Konferencemødet tog sin Begyndelse Lørdag den 22de April Kl. 8 Aften i vort nye Lokale i Store Regnegade Nr. 26, 1ste Sal.

Af Ældster fra Zion vare følgende nærværende: Alb. Carrington, Præsident over den europæiske Mission; N. C. Flygare, Præsident over den skandinaviske Mission; K. Petersen, Konferencens Præsident; Ernest Young, Arta D. Young, James Sharp og Brigham W. Carrington, Missionærer fra England; H. Thunnesen, S. Kristoffersen, J. M. Larsen og N. N. Jeppesen, omrejsende Ældster i Kjøbenhavns Konference; M. Petersen fra Kontoret; A. R. Andersen, Præsident over Aarhus Konference; K. H. Brown og K. Jensen, omrejsende Ældster i samme; M. Kristensen, Præsident over Aalborg Konference; H. P. Iversen og E. Larsen, omrejsende Ældster i samme; C. J. Gustafson, Præsident over Skaane Konference; John N. Larson og S. Nielsson, omrejsende Ældster i samme.

Koret afsang Salme:

„O Brødre, Søstre, lad os saa
Kun følge Korsets Fane," osv.

Bøn af Præsident K. Petersen.

Derefter Salme:

„Det lufter mildt i Høst fra Velsignelsernes Hjem," osv.

Præs. K. Petersen fremstod og erklærede Konferencen for at have taget sin Begyndelse, ønskede Alle Velkommen og foreslog at opholde Ældste Joh. A. Bruun som Konferencens Skriver, hvilket enstemmig vedtoges. Ordet blev derpaa givet til de forskjellige Forstandere, som afgav deres Rapporter, hvoraf det fremgik, at en Mængde Forsamlinger var bleven afholdt i de forskjellige Grene, saavel blandt Fremmede som blandt Hellige, hvilket forhaabentlig vilde bringe gode Frugter med Tiden, men for Nærværende vare ikke Mange blevne døbte. Sine Steder var tillige en Mængde Skrifter bleven afsat, som i Forening med Afholdelsen af de mange Forsamlinger gjorde Udsig-

terne for Værkets Fremme lovende. Tilstanden blandt de Hellige, hvoraf de fleste vare gode og trofaste samt villige til at opfylde deres Pligter, var som en Almindelighed god. Missionærerne vare alle glade og tilfredse over at virke for Herrens Gjerning, og ønskede med fornyet Iver og Kraft at tage fat paa Arbejdet i deres respektive Kredse.

Resten af Tiden blev derpaa overladt en Del af de i Konferencen omrejsende Ældster, som stadfæstede Forstandernes Rapporter og aflagde deres Vidnesbyrd om Sandheden. Ordet blev først givet til S. Kristoffersen, som i et belevent Foredrag beskrev sine Fataliteter blandt Folket, hvorefter Ældste John M. Larsen fremstod og udtalte sin Glæde over at virke for Sandhedens Sag.

Præs. K. Petersen gjorde derpaa nogle faa Bemærkninger og hævede Mødet til næste Dags Formiddag Kl. 10.

Koret afsang Salme:

„O Zions Land, Du Guds Tempels Sted,
Naar faar jeg Glæden til Dig at komme," osv.

Taksigelse af Ældste A. R. Andersen.

Søndag den 23de April Kl. 10 Form.

aabnedes Mødet paany i Hr. Gissemanns store Selskabslokale, Fredriksberg.

Koret afsang Salme:

„O Gud, jeg sov saa tryggelig
Udi din Varetægt," osv.

Bøn af Ældste H. Thunnesen.

Derefter Salme:

„Almagts Gud, vi for din Trone
Ydmygt bøje os mod Jord," osv.

Præs. K. Petersen ønskede at overlade en Del af Tiden til de øvrige omrejsende Ældster i Konferencen, hvorefter Ældste R. N. Jeppesen fremstod og udtalte sig tilfredsstillende om de Hellige, med hvem han var kommen i Berøring, men udtalte sig mindre gunstig om Folket i Almindelighed, som var sløvt og ligegyldigt for Sandheden. Sagde, at den Tro var meget almindelig udbredt blandt Folket paa Bornholm, som var den Arbejdsmark, der var anvist ham i det sidste halve Aar, at Alle vilde blive frelste alene formedelst Troen og Naaden. Udtrykket „Naaden er os nok" var allevegne at høre.

Ældste H. Thunnesen kunde bevidne, at Folkets Tilbøjelighed og Stilling ligeoverfor Sandheden var, hvor han havde virket, omtrent den samme som i Broder Jeppesens Arbejdsmark, da nemlig en stærkt fremtrædende Uvillie for Alt, hvad der hed Religion, gjorde sig gjældende blandt Folket. Desuden herskede der megen Fordom og Tradition mod os som et Folk. Tilstanden blandt de Hellige var god. Kunde give Missionærerne et godt Vidnesbyrd, og følte selv glad og tilfreds over at virke for Herrens Gjerning.

Præs. K. Petersen oplæste derpaa efter nogle korte forudgaaende Bemærkninger den statistiske Rapport, som udviste, at Konferencen for Nærværende tæller 921 Medlemmer med Præstedømmet iberegnet, som bestaar af 2 Højpræster, 5 af de Halvfjerds, 62 Ældster, 21 Præster, 37 Lærere og 13 Diakoner. Siden sidste Konference var der bleven døbt 62 Personer og udelukt 20. I samme Tidsrum var der bleven afholdt 716 Forsamlinger, dels hos Fremmede og dels hos Hellige. Antallet paa dem, der abonnerede paa „Stjernen", var 470. Gik derpaa over til at foreslaa endel Forandringer ved Præstedømmet, som enstemmig vedtoges.

Ældste Mons Petersen sagde, at det

var ham noget uventet, saa hurtigt at blive kaldt hjem, men det var paa Grund af Omstændighederne hjemme, som krævede hans umiddelbare Nærværelse. Kunde bevidne, at han stedse havde været overbevist om Sandheden af denne Gjerning, og opfordrede de Hellige til fortsat Trofasthed samt de Fremmede til at erkyndige sig om Sandheden og faa et Vidnesbyrd for sig selv desangaaende.

Præs. M. Kristensen fra Aalborg følte taknemlig mod sin himmelske Gud for den Kundskab om Liv og Saliggjørelse, som han havde modtaget gjennem Evangeliet. Omtalte tillige Maaden, hvorpaa han var kommen i Besiddelse af denne Kundskab og sagde, at han havde havt det Privilegium at leve blandt Guds Hellige i Zion i en Tid af 19 Aar. Og Grunden, hvorfor han idag befandt sig blandt de Hellige i dette Land (Danmark), var for at velsigne sine] Medmennesker og gjøre dem Godt. Men desværre blev hans og de øvrige Brødres Stræben for at bibringe dem Kundskab om Sandheden, ligesaalidt paaskjønnet og vurderet, som Jesu og hans Apostles Virken blev blandt Jøderne fordum.

Præs. N. C. Flygare talte om Nødvendigheden af at være forenede i vore Bestræbelser for at fremme Guds Rige paa Jorden. Det var formedelst Udøvelsen af dette Princip, at Guds Rige hidtil havde havt Fremgang, og det var alene formedelst Udøvelsen af det samme Princip, at vi som et Folk og som Individer vilde kunne fuldføre den Gjerning, som Gud havde paalagt os, nemlig at opbygge og grundfæste hans Rige paa Jorden.

Talte om Evangeliets Fremgang i Skandinavien fra dets første Forkyndelse af, og var kommen til den Slutning ved loselig at gjennemgaa Rapporterne, at i det Hele omtrent 30,000 havde annammet Evangeliet i disse Lande. De samme Gaver, Kræfter og Velsignelser fulgte saavel dets Forkyndelse nu som i gamle Dage.

Talte ligeledes om det Tilflugtssted i Bjergenes Kamre, som Gud havde beredt som et Middel for sine Børn til at undgaa de mange Straffedomme, der vilde blive udgydt over Jorden i de sidste Dage.

Koret sang:

„O bort, o bort til Bjergets Dal,
Det Land for Israels Fri," osv.

Taksigelse af Ældste K. H. Brown.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret afsang Salme:

„Led os frem, o Gud, vor Fader,
För os til dit Zions Land," osv.

Bøn af Ældste Joh. A. Bruun.

Derefter Salme:

„Din Aand med min den Vidne bær',
At jeg dit Barn, o Fader, er," osv.

Præs. K. Petersen haabede, at de Fremmede, som vare komne til vor Konference, vare komne for at erkyndige sig om Sandheden. Han kunde i saa Tilfælde bevidne for dem, at det evige og sande Evangelium, som fordum blev forkyndt af Jesus og hans Apostle, var gjengivet Menneskenes Børn i vor Tid i dets gamle Kraft og Fylde, og at dets Formaal var at frelse alle dem, der vilde lade sig frelse. Berørte ligeledes Forsoningen og paaviste Urimeligheden af den gjængse Tro i Verden, at ingen mer Aabenbaring var nødvendig, hvorpaa han gik over til at foreslaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket enstemmig vedtoges.

Ældste James Sharp fremstod derpaa og sagde omtrent Følgende: Jeg vil ikke kunne tale til Eder i Eders

eget Sprog, men vil dog, omendskjøndt i et for de fleste Nærværende fremmed Tungemaal, bære mit Vidnesbyrd om Kristi Evangelium, som vi som Sidste-Dages Hellige have annammet. Vi ere Alle af én Tro, have én Daab og tjene den samme Gud i Aand og Sandhed. Jeg ved, at Gud atter har aabenbaret sig til Jorden og gjengivet det evige Præstedømme til Menneskens Børn. Og jeg er stolt af at være en Sidste-Dages Hellig, stolt af at være funden værdig til at arbejde for saa ædel en Sag, thi jeg ved, at vi ere Guds Børn og meddelagtige i hans Søns Evangelium, om hvilket Skriften siger, at det skal prædikes for enhver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk, og først da vil Enden komme.

Det falder mig noget underligt, at staa frem for en saa stor Forsamling og tale i et for samme ukjendt Sprog, men jeg føler og ved, at vi ere i Besiddelse af den samme Aand og det samme Haab, at vi have det samme Maal for Øje og have annammet det samme frelsende Evangelium. Og jeg ved, mine Sødskende, at Eders Øjne ere fæstede paa Zion, at Eders Længsel staar efter at blive hjemsamlet blandt Guds Hellige, hvorfor mit Raad er til Eder, at holde fast ved, hvad I have annammet, thi uden vi forblive trofaste indtil Enden, kunne vi ikke gjøre Krav paa de Velsignelser, som Herren har forjættet sine trofaste Børn.

Ældste Arta D. Young sagde: Elskede Hellige og Venner! Det er mig en Glæde at staa frem for at tale til Eder og opmuntre Eder til at tjene Herren. I ere Alle paa Skibet Zion, hold Eder derfor fast, thi det vil føre Eder sikkert i Havn.

Det har glædet mig at se saamange nidkjære unge Mænd lægge Haanden paa Værket for at fremskynde den store og ædle Sag, hvori vi ere delagtige, og det har ligeledes glædet mig at se saamange Hellige forsamlet ved denne Lejlighed. Jeg tilligemed mange af mine Brødre, som ere tilstede her idag, have forladt et godt Hjem, have betalt vor egen Rejse hertil og befinde os i disse Lande for at bære vort Vidnesbyrd for Verden. Men vil den annamme os? vil den tro vort Vidnesbyrd? Lad os se, om der er noget Urimeligt, i hvad vi lære.

Det er ikke saa vanskeligt at faa Verden til at tro paa Frelseren, men naar vi byde Menneskene at omvende sig og blive døbte til deres Synders Forladelse, samt faa den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse af Herrens bemyndigede Tjenere, ere de som oftest ikke længere villige til at høre os, men vende sig bort, ligesom Nogle gjorde paa Pintsefestens Dag, der Petrus og de Elleve stod frem og vidnede om Jesu Død, Opstandelse og Himmelfart, sigende: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave." Hvad større Vidnesbyrd kan Nogen forlange med Hensyn til Maaden, hvorpaa Medlemmer bør optages i Kristi Kirke?

Sekterne prædike en Del af Evangeliet og forkaste andre Dele deraf. De tale meget om Tro, men der er ikke et Folk paa Jorden, som har vist saamegen Tro som de Sidste-Dages Hellige, thi de have vist deres Tro i deres Gjerninger. De have ladet sig døbe til deres Synders Forladelse for at kunne indkomme i Guds Rige. „Men," siger Sektereren, „Røveren paa Korset blev jo ikke døbt." Der siges heller ikke noget Sted i Skriften, at Røveren, da han udaandede paa Korset, gik over i Guds Rige. Hvad var Frelserens Ord til ham? „Sandelig, siger jeg Dig, idag skal Du være med mig i Paradis."

Men Peter underretter os om i sit første almindelige Brev, at Paradis er det samme som Aandeverdenen, thi han siger, at Jesus i de tre Dage „gik bort for at prædike for Aanderne, som vare i Forvaring."

Jeg skal ikke længer opholde Forsamlingen, men ønsker, at Gud maa velsigne Eder og hjælpe Eder til snart at komme hjem til Zion.

Præs. R. N. Andersen fra Aarhus talte om den Enighed og Kraft, som havde karakteriseret Kirkens Ældster fra dens tidligste Dage af indtil nu. Det var formedelst Guds Aand, at de havde været istand til at bære deres Vidnesbyrd for Tusinder af deres Medmennesker, og det var formedelst den samme Aand, at han idag vidste, at denne Gjerning var af Gud. En Tid vilde desuagtet komme, da Guds Tjenere vilde blive udrustede med endnu større Kraft fra det Høje, og da Josefs og Hyrums Virksomhed for at udbrede og forkynde det Evangelium, som Gud havde gjengivet til Jorden i vor Tid, vilde blive anerkjendt.

Koret afsang Salme:

„Zions Børn, afryster Sorgen!
Tusindaarets Frihedsmorgen," osv.

Taksigelse af Ældste E. Young.

Eftermiddag Kl. 6.

Sangkoret afsang Salme:

„Nu kom der Bud fra Englekor
Og Præstedømmets Orden," osv.

Bøn af Ældste C. J. Gustafson.

Derefter Salme:

„Naar Synden vil mit Sind besnære,
Og svag jeg vakler for dens Magt," osv.

Ældste B. W. Carrington fremstod derpaa og sagde: „Det er mig en Glæde at kunne samles med de Hellige i Kjøbenhavn i Egenskab af en Konference og at kunne aflægge for denne Forsamling mit Vidnesbyrd angaaende den Gjerning, hvori vi ere delagtige. Jeg er født og opdragen i Utah, og har forladt mit gode Hjem der, for at repræsentere et ædelt Folk, og mit Vidnesbyrd er til denne Forsamling, at vi Alle have en Mission at udføre, at vi Alle kunne udføre noget Godt, thi vor himmelske Fader har skjænket os vore Legemer og sat os her i en Prøvestand, for at vi kunne udvise for ham, om vi ville tjene ham eller ikke. Derfor gjælder det for os, som have annammet Jesu Kristi Evangelium, stedse at forblive trofaste og leve efter det Lys, som vi have annammet, at vi kunne regnes blandt de Vise, og ligesom de fem kloge Jomfruer have Olie i vore Lamper og være rede til at gaa Brudgommen imøde, naar Anskriget lyder. Uagtet vi for Nærværende ere fattige og ikke have meget af denne Verdens Gods, ere vi dog Herrens Udvalgte, og Dagen vil komme, da de Rige og Mægtige af denne Verden ville anerkjende vor Myndighed og ære os som Guds Børn. Lad os derfor tage fat med fornyet Iver og Kraft og vandre fremad paa den Bane, som vi have begyndt at betræde; lad os tillige søge at gjøre alt det Gode, vi kunne, da vil Herren nok aabne Udvej for os, saa vi inden længe ville kunne hjemsamles med Guds Hellige i Zion.

Præs. Alb. Carrington holdt derpaa følgende Tale: Elskede Søskende og Venner! Det er med Glæde, at jeg efter nogle Aars Forløb atter har Lejlighed til at overvære en Forsamling af Hellige og Venner i Kjøbenhavn, og det er med Tilfredshed, at jeg har siddet og hørt paa de afgivne gode Rapporter.

Det er nu nogen Tid siden, at jeg havde den Fornøjelse, at gjøre Profeten

Josef Smiths Bekjendtskab, og jeg kan bevidne for denne Forsamling, at han var en god og ædel Mand, en Mand, som fremfor nogen Anden var skikket til at organisere og grundlægge Guds Kirke paa Jorden, hvilket store og vigtige Hverv han udførte, og tilsidst endog beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod. Jeg kan ligeledes bevidne, at Brigham Young, med hvem jeg i en Række af Aar har været nøje bekjendt, er en hæderlig og retskaffen Mand, og at han er den, som Gud, Jehova, har udseet til Profeten Josefs lovmæssige og rette Eftertræder.

Der gives Intet, mine Venner, i denne Verden, som er stort, ædelt og godt, undtagen det indbefattes i det Evangelium, som er bragt for Lyset ved Profeten Josef Smith i disse sidste Dage. Det har ikke forundret mig saameget, at Verden ikke kunde fatte dette Evangelium, da det ikke fandtes paa Jorden, men nu, da det er gjengivet i dets gamle Fylde og Kraft, nu, da det forkyndes af Hundreder af Ældster i forskjellige Lande, nu forundrer det mig ikke saa lidt, at Verden ikke kan forstaa de simple og ligefremme Principer, som indeholdes i Saliggjørelsens Plan. Men Sagen er, at vore Medmennesker i Verden tilstoppe baade Mund og Øren for Sandheden, naar den forkyndes dem af Herrens Tjenere, og raabe kun Bedragere og Bedragne. Men hvori Bedrageriet bestaar, kunne de ikke paavise. (Taleren fremsatte her paa en klar og letfattelig Maade Evangeliets første Principer, og paaviste Nødvendigheden af at adlyde samme. Fortsatte derpaa omtrent saaledes:) I Frelserens Dage var Verden stillet paa samme Fod, dog havde den ikke dengang saa stort et Vidnesbyrd at forkaste som nu. Man var i Besiddelse af en Del af de gamle Profeters Bøger og Skrifter, man havde Frelseren, de tolv Apostle og Kirken oprettet iblandt sig, men med alt dette havde man dog ikke et saa overvældende Vidnesbyrd om Sandheden af Frelserens Mission og Evangeliets Bestemmelse dengang, som man nu har. Vi have ikke alene de gamle Profeters Bøger og Skrifter iblandt os, ikke alene Frelserens og de tolv Apostles Vidnesbyrd, nedskrevet i det Nye Testamente, ikke alene Kirken oprettet paany iblandt os, men tolv levende Vidner staa idag paa Jorden som Guds Mund til Menneskenes Børn, medens Hundreder af Ældster vidne derom i de forskjellige Lande paa Jorden.

Jeg kunde blive ved at tale til Eder den hele Aften, thi Intet giver mig større Glæde end at tale om Evangeliets Principer, men jeg antager, Tiden snart er udrunden, hvorfor jeg vil slutte mine Bemærkninger for denne Gang; dog vil jeg ikke undlade at opmuntre mine Sødskende til fortsat Trofasthed og Flid i at opfylde sine Pligter og holde fast ved det Jernspir, som Mormons Bog omtaler, thi kun ved trofast at vandre fremad paa den lige og snevre Bane, uden at vende os tilhøjre eller venstre, ville vi kunne opnaa den Krone, som er henlagt for enhver trofast Sjæl.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Efter nogle korte Bemærkninger af Ældste K. H. Brown, Præs. N. C. Flygare og K. Petersen, sluttedes Konferencen til ubestemt Tid.

Koret sang:

„Saa luk nu dine Øjne til,
O Barn, din Engel staar," osv.

Taksigelse af Ældste S. Kristoffersen.

Min første Dags Arbejde.

(Af G. W. H. i „Juvenile Instructor.“)

Med ovenstaaende Titel mener jeg ikke den første Dags Arbejde i mit Liv, men den første Dags Arbejde, som jeg udførte paa min nuværende Mission. Indianerne nede fra Humboldt, Battle Mountain, Carlin, Winnemucca og hele den Del af Landet, havde i to Aar bedet mig om at komme til deres Land og prædike for dem; de besøgte mig næsten uophørligt, og fra alle Høvdinge, som kom til mig, lod den samme Historie: „Kom og prædik for os, og lær os at dyrke Jorden og leve som hvide Folk.“

Saaledes stillede Forholdene sig, da jeg i Begyndelsen af April 1873 blev kaldet til denne Bestilling. Omkring den 1ste Maj blev jeg besøgt af Høvdingen for en Flok Indianere, som havde lejret sig ved Bear River omkring 12 (engl.) Mil nordenfor Corinne. Under vor Samtale indbød de mig til at komme ud til deres Lejr og prædike for dem. Jeg lovede det, men fortalte dem, at jeg ikke vidste, hvornaar jeg kunde komme, eftersom jeg dengang var i Jernbanekompagniets Tjeneste og ikke vidste, hvornaar jeg kunde faa fri, men jeg vilde komme, saasnart det var mig muligt. Med dette Løfte rejste de hjem. Efterat have faaet Frihed for et Døgn, tog jeg den 5te Maj 1873 Kl. 8 om Morgenen med et Central Pacific Godstog til Corinne, hvor jeg steg ud og fortsatte Rejsen tilfods tvers over Prærien — en Vejlængde af omtrent 12 (engl.) Mil — til Lejren. Jeg var ikke kommen længer end en Mil, da jeg mødte en gammel Indianer ved Navn Tig-we-tick-er, som kom mig leende imøde og sagde, at Ti-guitch, deres Høvding, havde fortalt dem, saasnart han var staaet op om Morgenen, at „Ink-a-pompy“, som de kaldte mig, vilde komme for at besøge dem den Dag, og at de maatte gjøre rent og forblive hjemme, eftersom jeg vilde prædike for dem. Han havde ogsaa fortalt dem, at jeg kom tilfods, og undrede sig over, at jeg ikke kom med mine Muldyr og min Vogn, eftersom han syntes, at jeg begyndte at blive for gammel til at gaa saa langt. Den gamle Indianer sagde, at han gik til Corinne for at kjøbe et Stykke Oxekjød, da han Intet havde at spise; han viste mig Vejen til Lejren og sagde, at han vilde skynde sig tilbage, hvorefter han hastede bort. Omtrent tre Mil længer frem mødte jeg Po-pe-ah og en anden ung Indianer, der gik til Corinne i samme Ærinde som den gamle Mand. De kom ligeledes leende hen til mig og fortalte det Samme, som den gamle Mand havde gjort, og tilføjede, at de vilde skynde sig tilbage til Forsamling. Jeg skred frem, overvejende disse Ting i mit Sind og spurgte mig selv, hvorledes den gamle Høvding saa nøjagtig kunde angive den Tid, jeg vilde komme. Det syntes, som om det skete, for at overbevise mig om, at Tiden var kommen for Arbejdets Begyndelse iblandt dem, men desuagtet var det mig en Gaade, hvorledes han kunde se mig og fortælle, naar jeg vilde komme, hvorledes jeg saa ud og rejste, og det tilmed saa nøjagtig. Jeg gik og overtænkte alt dette, da pludselig Høvdingen selv stod for mig, idet han kom for at bringe mig en Hest til at ride paa til Lejren. Dette overbeviste mig fuldstændig om, at min himmelske Fader maatte have bevirket alt dette, hvisaarsag jeg ogsaa overgav mig i hans

Haand og sagde: „Fader, din Villie ske," idet jeg troede, at disse Ting skete for at tilkjendegive mig, at den Tid var kommen, da hans store Værk skulde begynde blandt Indianerne.

Da vi ankom til Lejren, samledes Indianerne i nogle faa Minuter, og jeg prædikede til dem, forbausende endog mig selv. Efter Forsamling begave vi os til Vandet, og jeg døbte og bekræftede 102 af disse Indianere. Efter Haandspaalæggelsen talte jeg en Tid med dem angaaende deres Pligter, eftersom Aanden syntes at vejlede mig, hvorefter jeg bød dem Farvel og vendte tilbage til Corinne i rette Tid til Central Pacific Togets Afgang, og ankom til Ogden den samme Nat Kl. halv To, efter at have kjørt over 50 (engl.) Mil, gaaet 24 Mil, prædiket for, døbt og givet Haandspaalæggelse til over hundrede Personer.

Da jeg ikke havde sovet synderligt Natten iforvejen og heller ikke ventede at faa nogen Søvn i den næste, syntes jeg det var paatide for mig at gaa tilsengs og søge at faa en lille Blund. I min næste Artikel vil jeg sandsynligvis give Dem en Beretning om et Syn, som en gammel Bekjendt af mig, en Bannock Indianer, havde sidste Efteraar; maaske jeg ogsaa ved samme Lejlighed vil fortælle om nogle andre Syner samt om nogle gamle Sagn, som ikke kjendes af Enhver. Dersom jeg ikke frygtede for at trætte Dem, kunde jeg maaske ogsaa give nogle Erindringer tilbedste om Indianerne.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Et Syn.

Ældste George W. Hill, der tilligemed nogle andre Brødre for nogen Tid siden blev udsendt paa Mission blandt Lamaniterne, giver følgende Beretning om et Syn, som en af hans Venner, en Bannock Indianer, havde omkring den 1ste Oktober forrige Aar:

Den gamle Wash-a-ti-vos ældste Søn var tagen afsted for at besøge Nez Percerne, da dette Syn blev ham vist. Wash-a-ti-vo var en Ven af Nez Percerne; han plejede at tage med dem til Bøffellandet, og kjæmpede Side om Side med dem imod Sortfødderne paa mangen en vel udkjæmpet Slagmark. Eftersom dette var Tilfældet, fik hans Søn Lyst til at besøge disse gamle Venner, efter i nogen Tid ikke at have seet dem, og tilbringe Vinteren sammen med dem.

Medens han var paa denne Rejse, vankede han om i en fire, fem Dage uden Føde, hvorefter han traf paa en meget fed Bøffel paa et Sted, hvor dette var en stor Mærkværdighed, efterdi man i mangfoldige Aar ikke havde seet nogen Bøffel paa den Egn. Han dræbte Dyret, kogte og spiste saameget deraf, som han kunde, hvorefter han afskar det Fornødne til den øvrige Del af Rejsen, og drog derpaa videre. Han var ikke kommen ret langt, før en Person viste sig for ham ved højlys Dag og sagde ham, at han var en Fader til Indianerne, og viste ham en lille Stok, bedækket med en Slags Skrift, som han fortalte, var den Skrift, der blev be-

nyttet af Indianernes Forfædre. Han fortalte ham ogsaa, at en Anden af deres Forfædre vilde komme, hvem de ligeledes vilde saa at se. Han paalagde ham højtideligt at sende en Beretning til alle Indianere om, hvad han vilde saa at se den Dag og ikke holde Noget skjult for dem. Han vinkede derpaa med Haanden, og det var, som om en Dør aabnede sig, og han kunde se de Dødes Nationer. Det syntes ham, som om han kunde se saalangt som fra Ogden til Salt Lake, og de stode saa tæt, som de vel kunde. Indianeren havde aldrig gjort sig nogen Forestilling om, at der nogensinde havde været saamange af hans Race. De gave hinanden Haanden og hilste paa hinanden, som om de havde været adskilte i en lang Tid og vare meget glade over at se hinanden. Den Fremmede fortalte ham, at disse havde været Fjender, medens de levede, og vare blevne dræbte af deres Brødre. Efter at have seet paa denne Scene i omtrent en halv Time, vinkede den Fremmede igjen med Haanden, og Døren lukkedes. Han talte derpaa til Indianeren og sagde ham, hvad han skulde sige til de andre Indianere. Han fortalte ham, at naar han bekjendtgjorde for Indianerne, at han havde seet ham, saa vilde de sige, at han løj, og at intet Menneske i lang Tid havde seet Indianernes Fader; men han skulde opfordre dem til at medsende ham Nogle, som han saa skulde føre til det samme Sted, for at de kunde se for dem selv og overtyde sig om Sandheden af hans Udsagn. Efter i nogen Tid at have talt til ham om hans Pligter, vinkede den Fremmede igjen med Haanden ligesom den første Gang, og Døren aabnedes atter, og han saa for anden Gang sine Forfædre, som vare døde eller blevne dræbte, hvorpaa Døren atter lukkedes, og de samme Lærdomme, han før havde modtaget, bleve paany gjentagne, hvorefter den Fremmede forsvandt.

Indianeren fortsatte sin Rejse, men følte sig meget syg og udmattet, saa at han, da han ankom til Nez Percernes Lejr, næsten var svunden ind til et fuldstændigt Skelet. Kort efter hans Ankomst samlede Nez Percernes Høvdinge sig, og efter at Piben var gaaet rundt, ønskede de at høre Nyt fra Sho-sho-nernes Land, men det var ham umuligt at tænke paa Andet end sit Syn, som, da det blev dem fortalt, de dog ikke vare tilbøjelige til at tro, men sagde, at han løj. De erklærede, at intet Menneske havde seet Indianernes Fader, ejheller deres døde Forfædre. Han spurgte dem da, om de troede, at han havde dræbt en Bøffel i Nærheden af det Sted, hvor han havde havt Synet. De svarede, at de vidste, han ikke havde; dersom han havde dræbt Noget, maatte det have været en hvid Mands Ko. Han fremviste da noget af det Kjød, han havde medbragt, og bad Overhøvdingen om at smage derpaa for at overbevise sig om, hvorvidt det var Bøffelkjød eller ikke. Høvdingen efterkom Opfordringen og erklærede det for at være Bøffelkjød, hvorefter han lod det passere rundt, for at alle Høvdingene kunde dømme for sig selv, og de kom alle til samme Slutning. Bannock Indianeren bød dem da at gjøre sig rede og drage med ham, og de skulde saa komme til at se og høre for dem selv.

Et Raad blev derpaa holdt i Anledning denne Sag af Høvdingene for Fladhovederne, Toke-e-rickerne og Nez Percerne, hvori de omsider besluttede at gaa med Bannock Indianeren; omtrent tyve af Høvdingene gjorde sig derpaa rede og rejste. Forend de droge bort, fortalte de deres Mænd, som de lode efter sig, at de vilde gaa, hvor Wash-a-ti-vos Søn vilde, at de skulde gaa, og standse, hvor han bød dem at standse; og der vilde de vente, og dersom deres Fader ikke kom til dem, vilde de

vende tilbage samme Efteraar, men dersom han gjorde, vilde de maaske forblive der til Foraaret. Indianerne sige, at Hovdingene endnu ikke ere vendte tilbage og ikke engang have ladet høre fra sig, men man venter med Længsel efter at høre Efterretning fra dem tidlig paa Foraaret.

Præsident Carringtons Rejseselskab. — Det engelske Rejseselskab, hvis Ankomst til Skandinavien allerede har været bebudet i et tidligere Nr. af „Stjernen", forlod Liverpool den 11te f. M. og ankom til Kjøbenhavn den 20de og bestod af følgende Personer: Alb. Carrington, Præsident over den europæiske Mission; Ernest Young og Arta D. Young, to af Præsident Youngs Sønner; James Sharp og B. W. Carrington, fortiden paa Mission i England, samt Fru Carrington og Søn Calvin S. Den 22de og 23de April overværede Selskabet Konferencemødet i Kjøbenhavn, under hvilket Præs. Carrington og de øvrige engelske Brødre havde Lejlighed til at tale til de Helliges Opbyggelse og Belærelse. Indtil Torsdag den 27de opholdt Selskabet sig i Kjøbenhavn, hvorpaa det indskibede sig til Malmø, for videre pr. Jernbane at tage til Gøteborg, hvor det var bestemt at afholde Konferencemøde den 29de og 30te April. Videre agtede Selskabet sig til Kristiania og Stockholm, for derfra tilbage over Kjøbenhavn at begive sig til Tydskland og Schweiz, hvor der ligeledes agtes afholdt Konferencer under deres Nærværelse. I Begyndelsen af Juni Maaned ventes Selskabet tilbage til England.

Haab.

(Fra „Millennial Star".)

Haab er Ønsket om noget Godt, ledsaget af Tro til, at det er opnaaeligt. Arbejdsmanden har Haab om, at han vil erholde sin Løn, det vil sige, han ønsker sin lovede Belønning, og har Tro paa Arbejdsgiverens Ord og paa hans Evne til at holde det. Dette Haab meddeler en Grad af Tilfredshed og Glæde. Den lovmæssige Arving til et Gods haaber, at han engang i Fremtiden skal tiltræde den lovlige Besiddelse deraf; hans Ønske er grundet paa den rimelige Tro, at Loven vil opretholde og fremme hans Rettigheder til Arven; hans Haab er derfor ledsaget af Tro paa Lovens Forsikringer og Opretholdelse. Dette Haab opliver Sindet og meddeler en Grad af Lykke, der er fuldstændig ukjendt for den Fattige, der ikke har nogen Grund til at nære et lignende Haab. Prindsen af Wales haaber engang at blive kronet til Konge over Storbritannien. Dette Haab er et Ønske, som ledsages af Tro paa Loven, der bestemmer, at den retmæssige Efterfølger skal arve Tronen; hans Fødsel og Forfædre svare til de Fordringer, Loven stiller; som Følge heraf har han baade Tro og Haab. Dette medfører

Glæde og kan maaske, mere eller mindre, have Indflydelse paa hans Handlinger i nærværende Tid.

Skjøndt Haab er Ønske, er dog ikke ethvert Ønske Haab, thi man kan begjære eller ønske mange Ting, uden den ringeste Forventning om, at kunne erholde dem, uden Noget, hvorpaa man kan grunde sin Tro, uden nogensomhelst Forsikring eller Løfte. Arbejdsmanden kan arbejde for en lav, uærlig Arbejdsgiver, han ønsker sin Løn, men ser ingen mulige Udsigter til at erholde den; hans Ønske er uformindsket, men hans Haab er tilintetgjort. Baade hans Tro og Haab vare grundede paa noget Upaalideligt, paa bedragerske Løfter. I 1865 havde „det atlantiske Kabelselskab" Haab om lykkelig at kunne nedlægge Telegraftraaden tversover Oceanet; dette Haab ledsagedes af en Grad af Tro, som inspirerede dem til at gjøre en stor Anstrængelse, forbundet med umaadelig Bekostning. Traaden udlagdes og nedsænkedes i Oceanets Dyb, Expeditionen mislykkedes, Haabet udslukkedes for den daværende Tid, men det stærke Ønske vedbarede, ledsaget af Smerte istedetfor Glæde. Denne Smerte stod i Forhold til de Interesser, der stode paa Spil, og forstyrrede mere eller mindre de Millioner Menneskers Ro, som tillidsfuldt haabede paa et heldigt Udfald af det store Foretagende. Men Virkeliggjørelsen af deres Haab forhaledes et Aar. Uvirkeliggjort Haab eller forhalet over Forventning foraarsager Bedrøvelse; lige saameget som hint aftager, tiltager denne. Mange Expeditioner ere blevne udsendte, forat udfinde Nordpolens umiddelbare Beliggenhed; de haabede at have Held med sig, men deres Haab har ikke staaet i Forhold til deres svage Tro om at kunne overkomme de næsten uovervindelige Hindringer, der optaarnede sig paa deres Vej. Indtil nærværende Tid er Alt slaaet fejl, saa at Haabet næsten er udslukket, men Ønsket om at naa til Polarpunktet bestaar endnu med hele dets uformindskede Styrke, hvilket klarlig beviser, at Ønske ikke altid er Haab, undtagen dette ledsages af tilstrækkelige Kjendsgjerninger til at frembringe urokkelig Tro, thi først da antager Ønsket en haabende Karakter.

En Synder finder sig under Fordømmelse af Loven, som han har brudt, udsat for den fastsatte Straf. Han hører Evangeliet, lærer Betingelserne for Tilgivelse; dersom han opfylder disse Betingelser, haaber han at opnaa Tilgivelse, stolende paa Løftet. Hans Ønske om Tilgivelse er meget stort, fordi han har den Forsikring af ham, der ikke kan lyve, at dersom han ikke opnaar denne, vil han blive straffet. Dette stærke Begjær, ledsaget af Tro paa Betingelserne og paa, at han igjennem dem vil opnaa den lovede Tilgivelse, tilskynder ham til at ydmyge og omvende sig, at bekjende sine Synder for Gud, at give Oprejsning til dem, han har forurettet, saavidt som det staar i hans Magt, at forbedre sin Opførsel, sine Tanker, sine Begjæringer, i Overensstemmelse med Retfærdighedens Lov, og bringer ham til at slutte en Pagt med Gud, at han ikke vil synde mere, og at lade sig døbe i Vandet til Syndernes Forladelse: disse ere Fordringer, der stilles til Synderen, de er tilstaaede ham som Privilegier, formedelst Kristi forsonende Blod. Under Opfyldelsen af disse Evangeliets Fordringer er han i Besiddelse af Tro og Haab; men naar han har fuldstændigt adlydt dem alle lige til Daabens Ordinance, da har han Guds Ords Forsikring om, at hans Synder ere udslettede; han haaber derfor ikke længere paa det, som han allerede er i Besiddelse af, hans Haab er bleven opslugt af den endelige Besiddelse. Medens han var opfyldt af Tro og Haab med Hensyn til

den fremtidige Velsignelse, Syndsforladelse, følte han en stor Glæde, og naar denne Velsignelse er opnaaet, bliver denne meget forøget. Han føler ingen Fordømmelse længere, ingen svar Skyld, stuer ikke længere frygtsomt fremad for Straf; hans Synder ere afvadskede, han er retfærdiggjort; det er ved Tro, Haab og Lydighed, at Lammets forsonende Blod ogsaa er bleven til Frelse for ham, saa vidt som at det har renset ham fra hans egne personlige Synder. Forløserens Blod renser ikke den Ubodfærdige, ejheller dem, som foregive at have Tro, men dog ikke vise den skyldige Lydighed. Ethvert Haab, der er grundet paa Tro paa Frelserens Blod, men ikke ledsages af Omvendelse og de øvrige af Evangeliets Betingelser, vil aldrig opnaa Syndsforladelse; det er et falsk Haab, opsundet af Djævelen, for at bedrage Menneskenes Sjæle og bringe dem i Fordærvelse og uendelig Elendighed.

Efterat man ved Tro og Haab har erholdt Retfærdiggjørelse, er den Velsignelse, som dernæst ønskes, Daaben med den Hellig-Aand; denne kan ikke erholdes, uden man har Haab; det retfærdiggjorte Menneske maa ønske, at Sandhedens Aand skal tage Bolig hos ham, og maa haabe igjennem Bøn og formedelst Haandspaalæggelsens Ordinance at kunne modtage den. Dette Haab er ledsaget af en fast Tro paa Jesu Ord, da han lovede at sende Trøsteren, den Hellig-Aand, til alle dem, som vilde vise Lydighed til Evangeliet. Efterat vi igjennem Guds Ord have modtaget Forsikring om, at denne Daab er for os, haabe vi derpaa, og standse ikke i vore Tros- og Lydighedsøvelser, indtil vi have modtaget Velsignelsen; da gaar Tro igjen over til Kundskab, og Haab ender atter i virkelig Besiddelse.

Vi lære dernæst, at den Hellig-Aand, efter at vi have modtaget den, meddele en Mængde forskjellige aandelige Gaver iblandt de Hellige. Formedelst Guds Løfte have vi Tro paa disse Gaver, ønske storligen at besidde dem, og vi have Tro og Forventning om at erholde dem. Naar vi ere syge, kalde vi de Ældste til os, for at de skulle bede for os og lægge deres Hænder paa os, for i Jesu Navn at forjage vor Sygdom. Vi gjøre dette, fordi Gud har anvist os disse Midler til de Syges Helbredelse; under Anvendelsen heraf have vi baade Tro og Haab, og dersom disse ere tilstrækkelig stærke, ere vi visse paa at blive helbredede; Tro er atter gaaet op i Kundskab og Haabet i den fulde Besiddelse af den Ting, vi haabede at erholde. Saaledes er det med alle aandelige Gaver, som vi modtage i dette Liv; vi have først Haab om at erholde dem, men naar vi have erholdt dem, forønske vi ikke længere den Ting, vi allerede ere i Besiddelse af.

De Hellige haabe, formedelst Guds Løfte, at komme frem i den første Opstandelse; de ere bestemte paa at være trofaste indtil Enden, saaledes at de kunne opnaa denne store forhaabede Velsignelse, ligesom de modtage alle de andre gode Gaver i dette Liv. Ligesaa meget som de tiltage i enhver god Gjerning, saaledes bliver ogsaa deres Haab om en herlig Opstandelse stærkere og stærkere. Formedelst Faderens Løfte haabe de Hellige at opstaa med deres forherligede Legemer, for at arve de celestiale Boliger, beredte for dem for Verdens Grundvold blev lagt. Dette Haab forøges i Forhold til de Helliges Retfærdighed, og bliver slutteligt til et stærkt Anker, der naar hinsides Sløret, og holder urokkelig fast ved Udødelighed og evigt Liv. Men naar Maalet for disse Haab er opnaaet i den videste Udstrækning, da gaar Troen og Haabet, der knyttedes til disse himmelske Ting, op i den overvældende Kundskab og stedse-

varende Nydelse af disse Ting, hvorpaa vi kun haabede i dette Liv.

Men naar vi have opnaaet Udødelighed og evigt Liv, vil der dog ligge mange Velsignelser for os i Fremtiden, saasom Udvidelsen af vort Herredømme ved den gradvise Dannelse af nye Verdener; enhver fremtidig Verden vil være en Gjenstand for Tro og Haab for os, indtil dens virkelige Dannelse vil sætte os i Besiddelse af denne Velsignelse. Tro og Haab ere derfor ligesom Leddene paa en endeløs Kjæde; ethvert Led har en Ende, men der er ingen Ende paa de efterfølgende; Tro og Haab paa nogen udlovet Velsignelse vil have en Ende, men de efterfølgende Haab og Tro paa den endeløse Kjæde af Velsignelser vil vare evindelig. Barmhjertighed vil, ulig Tro og Haab, være uden Ende; den ophører aldrig, formindskes ejheller ved at komme i Besiddelse af en Velsignelse. Barmhjertighed er Guds stedsevarende Kjærlighed; den har Overbærenhed med os og gjennemtrænger hele vort Væsen med en Fylde af Glæde.

Fortvivlelse er det Mosatte af Glæde; og Uretfærdighed er Aarsagen til Fortvivlelse; naar en Mand nægter at omvende sig, svækkes hans Haab, og han begynder at hentæres i Fortvivlelse, indtil han giver efter for den Aand, der tilskynder ham til Omvendelse, da baade Tro og Haab atter oplives i hans Indre. Efterhaanden, som Laster og Fordærvelse vinde Rum i Hjertet, aftager Haabet, og Fortvivlelsen forøges; og naar Gud forlader, aldeles unddrager sin gode Aand, og overlader de Ugudelige til deres Hjerters Haardhed, da tilintetgjøres deres Haab, deres Fortvivlelse fuldkommes, og de blive Vredes Kar, dømte til at lide under den evige Retfærdigheds Hævn. Lad de Hellige vedblive at fostre og uddanne Tro og Haab i deres Hjerter, og iklæde sig Kjærlighedens Kaabe, saa at disse tre himmelske Gaver for bestandig kunne dvæle hos dem og meddele dem en Fylde af evigt Liv og Glæde.

Romaner og Romanlæsning.

(Fra „Millennial Star.“)

Som en Følge af den stedse voxende Oplysning blandt Folket er der hos dette opstaaet et forøget Begjær efter Kundskab, idet Mange ere opvaagnede til Bevidsthed om deres intellektuelle Mangler. Som rimeligt kan være, have de hovedsagelig betragtet Bøger som den Kilde, hvorfra de kunde forsyne sig med den Kundskab, deres Aand begjærede. Det er glædeligt, at Efterspørgslen er bleven imødekommet af en rigelig Mængde sund, belærende og virkelig værdifuld Læsning, og tilmed til saa billig en Pris, at det er stillet indenfor Enhvers Rækkeevne. Et Begjær er opvakt, hvis gode eller slette Følger beror paa Beskaffenheden af den Næring, hvormed det forsynes. En Mængde Bind af religiøse og videnskabelige Værker ere udgaaede fra Pressen — Værker, som besidde gode Egenskaber, og som ere istand til at forædle og forbedre Menneskeslægten. Men, som man kunde forudse af Menneskeslægtens fordærvede Tilstand, er der ogsaa fra Pressen udstrømmet en

Masse Literatur af en højst skadelig og giftig Natur. Det er paa denne skadelige Literatur, jeg ønsker at henvende mine Læseres Opmærksomhed. Der udkommer vedvarende og ugentlig mange af disse giftige Værker, hvis Tendents er af den mest fordærvelige Art, og kun kan omtales med Udtryk af den dybeste Afsky. De forgifte Sindet hos Enhver, som læser dem, og bevirker en aandelig og evig Død. Vantro og Usædelighed i den højeste Grad og enhver tænkelig Forbrydelse forplantes gjennem disse slette Bøger. Efterfølgende Beretning af en nyere Skribent udviser dette Ondes forfærdelige Udbredelse: „Siden Aaret 1844," siger nævnte Forfatter, „er en Mængde Penny Blade af en forfærdelig Art blevet udgiven i London, Manchester, Liverpool og andre Byer. Mange Mænd af den laveste Klasse have svunget sig op og ere blevne forholdsvis rige ved Salget af disse umoralske Værker. Jeg er bekjendt med ikke mindre end sex Mænd, som foruden Ejendomme i Byen holde deres Landsteder alene ved Indtægten af disse skadelige Foretagender — Mænd som for faa Aar siden vare indviklede i Gjæld. Det Onde, der allerede er afstedkommet, er meget betydeligt. De unge Mennesker af begge Kjøn af de mindre Klasser ere nu vante til en Slags Læsning, hvori Mord, Vold, Udsvævelse, Ægteskabsbrud, Bedrageri og alle andre Forbrydelser behandles som almindelige Tildragelser i Livet. Følgen er, at mange tusind Menneskers Sind fordærves af netop den Ting (Læsning), som burde forbedre dem. Der er fire af disse ugentlige „Felonister", hvis samlede Salg antages at beløbe sig til 350000 Lstrl. og hvis Læseres Antal maa overstige en Million om Ugen.

Det Onde, jeg hentyder til, er derfor intet ubetydeligt, men af en meget alvorlig Natur, og har allerede fra flere Aar tilbage været i bestandig Tiltagen. Det er beklageligt, at der kan findes literære Mænd, som lade sig bevæge til at vanære deres Talenter ved at anvende dem i saa slet et Formaal. Det er ikke desto mindre et Faktum, at der findes Mænd, der virkelig have literære Talenter, som for en Sum Penge ville skrive eller lave Romaner, der ere intet Andet end Løgne, opstaaede i og frembragte af deres egen Fantasi. Paa denne Maade fremstilles Udsvævelser og Forbrydelser af enhver Art for Læserne, Forbrydelser, som, dersom det ikke var for disse umoralske Skrifter, aldrig vilde blive drømt om af dem, der læse dem.

Men hvad skal jeg sige til dem, som finde Behag i denne Slags Læsning? Jeg vil sige, fly dem, saafremt I have Eders Sjæls Frelse kjær. Rør dem ikke! Læs dem ikke under nogen Betingelse, uden forsaavidt I ønske at blive bekjendte med disse Forbrydelser for at deltage i dem.

Et af de mindste Onder, som følger med Læsningen af disse umoralske Bøger, hvilket paa ingen Maade er noget ringe Onde, er den kostbare Tid, som derved forspildes. Selv om de vare af en uskadelig Art, og slet ikke foraarsagede noget Ondt, (dersom dette var muligt), saa er det paa ingen Maade en ubetydelig Sag at spilde saamegen Tid, som kunde og burde have været anvendt paa en gavnligere Maade. Men disse Bøger skabe en Utilbøjelighed til anden og bedre Læsning. De fordærve Smagen og gjør den uskikket for Modtagelsen af sund og gavnlig Læsning. Det er ofte bleven iagttaget, at de, som finde Behag i umoralske Bøger, blive ligegyldige for al nyttig og belærende Læsning; deres Forstand, der saaledes mister al sund Næring, sløves og bliver udygtig til nogensomhelst Virksomhed. Denne Slags Bøger, Romaner, og alle umoralske Skrifter forgifte Sindet,

og Læserne kunne ikke undgaa at lide Skade ved Bekjendtskabet med de Forbrydelser, som jævnlig omtales deri.

Sluttelig vil jeg sige til alle de Hellige, og særlig til Eder, som ere Forældre: Vaag over Eders Børn, og hold al saadan giftig Læsning borte fra dem. Og til de Unge selv vil jeg sige, Gud har givet Eder Tilværelse, og han har sagt: „Tragter efter Visdom og Forstand." Vær derfor forsigtige, at I ikke spilde Eders Tid eller Liv, men anvend det fordelagtig, søg Visdom og bliv vise i guddomlige Ting, thi al sand Kundskab er fra Gud. Husk, at Kundskab er Magt, og ved at erholde Kundskab ville I bedre være istand til at tjene og forherlige Gud paa den rette Maade, og opnaa Frelse for Eders Sjæle. Erindre alle, I Hellige, at den, som nedgraver sit Talent — den, som forspilder sit Liv, vil ikke opnaa Frelse! men kun de, der anvende deres Liv med Visdom, skal erholde Frelse; og hine, som ikke gjøre dette, ville blive kastede hen, hvor der er Graad, Jammer og Tænders Gnidsel.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor".)

(Fortsat).

I Løbet af Vinteren 1846 og 1847 havde Guds Værk i Storbritannien god Fremgang. De Ældste vare ivrige og nidkjære i at forkynde Evangeliet, og et stort Antal blev tillagt Kirken ved Daab, men de Nyomvendte hørte i Almindelighed til de fattigere Klasser og paa Grund af Arbejdsløshed herskede der megen Fattigdom iblandt dem og følgelig ogsaa stor Pengemangel. Under disse Omstændigheder var det lettere at finde Personer, som vilde annamme Evangeliet end Midler, for hvilke de kunde emigrere. I Haab om at faa Understøttelse af Regjeringen forfattede Ældsterne Orson Hyde Parley P. Pratt og John Taylor, som da arbejdede i dette Land, en Ansøgning, der undertegnedes af næsten 13000 Individer og blev overrakt Dronning Viktoria. Ansøgningen gik ud paa at faa Hjælp til Emigration af hendes Majestæts Undersaater til Øen Vancouver eller Oregon, og tillige fremsattes Forslag om Overdragelse af Landejendom og anden Understøttelse til dem, der saaledes kom til at emigrere, ligesom der ogsaa paavistes, hvorledes paa denne Maade meget af den Nød og Elendighed, som herskede i Storbritannien, kunde afhjælpes, og desforuden ovennævnte til dette Land hørende Territoriers Magt kunde blive forøget, og deres Hjælpekilder udviklede. I Tilfælde af, at dette Andragende bevilgedes, forpligtede Ansøgerne sig til at faa 20000 Personer af alle Haandteringer og fra de fleste Distrikter i Skotland, England og Wales til strax at begive sig paa Rejsen, eller saasnart man kunde faa Skibe til at føre dem over.

Afskrifter af denne Ansøgning bleve sendte til hvert enkelt Medlem af Parlamentet og andre ansete Mænd, paa det Sagen kunde blive fremstillet for dem paa en tydelig Maade. Lord John Russell, Premierministeren, gav skriftligt Svar paa, at han havde modtaget Andragendet, og Dr. John Bowring, Medlem af Parlamentet, svarede ligeledes og

erklærede, at han var gunstig stemt for dette Anliggende, men ytrede tillige, at han ikke ansaa det for udførligt paa Grund af de daværende store Udbetalinger af Statskassen. Der blev imidlertid ikke foretaget Noget med Ansøgningen.

Uagtet de Helliges store Fattigdom i disse Egne vare de dog i Almindelighed vel tilmode, og alvorlige Bønner opsendtes af dem til Herren om, at den Tid maatte være nær, da det maatte blive dem forundt at emigrere til Amerika og forene sig med deres Brødre og Søstre for at opsøge nye Hjem, eller med dem at deltage i hvilkesomhelst Prøvelser, de maatte blive kaldte til at gjennemgaa. De Forfølgelser, de Hellige havde maattet udholde, det Tab, de havde lidt, idet deres Profet og Patriark bleve myrdede, medens de selv bleve uddrevne og tvungne til at drage over en sporløs Ørken for at opsøge sig nye Hjem i det afsondrede Indre af Kontinentet langt borte fra ethvert Spor af Civilisation, kunde ikke berøve selv de Hellige i Europa Modet. Tvertimod, alt dette var en Drivfjeder til fornyet Virksomhed for at tilvejebringe de nødvendige Midler til deres Emigration, saaledes som ovenfor er omtalt.

(Forts.)

Blandinger.

Handl altid ens mod dine Venner saavel i Modgang som i Medgang.

Ingen kan med alle sin Sjæls Kræfter forjage et ædelt Maal og dog forfejle sit Liv. En Mand kan arbejde i Mørke, dog vil en Dag Lyset oprinde over hans Arbejde; og omendskjøndt han aldrig med sine egne Læber vil kunne erklære Sejren for fuldstændig, vil alligevel Andre en Dag i hans Livsarbejde opdage Spor af en stor og mægtig Aand.

Den bedste Ting, som Du kan skjænke Din Fjende, er Tilgivelse; din Modstander Overbærenhed, en Ven dit Hjerte; dit Barn et godt Exempel; en Fader Ærbødighed; din Moder en Opførsel, som kan gjøre hende stolt af Dig; Dig selv Agtelse; alle Mennesker Kjærlighed, og din Gud Lydighed.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.